

Szerkesztőségi iroda:

Rimaszombat, temető-utca 12. sz. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bérmertelen levelek nem fogadtatnak el.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:

Egész évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 frt.
Negyed évre . . . . . 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN HÉT VASÁRNAPJÁN.

Kiadó-hivatal:

R.-szombat, Losonezi-utca 24. sz. **Rábely Miklós** könyvnyomdájában. — Ide intézendők a kiadóhivatalt illető előfizetési penz-, hirdetésmény-, nyiltér- és felszólalások.

Hirdetési díj:

Egy négyhasábos petitsor térfogata . . . . . 5 kr.
Bélyegdíj: minden beiktatás után . . . . . 30 kr.

Nyiltér:

Egy sor . . . . . 20 kr

Előfizetéseket elfogad: A „Gömör-Kishont” kiadóhivatala Rimaszombat Losonezi-utca 24. sz., nemkülönbön minden hazai postahivatal. Az előfizetések legezélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhetők. — **Hirdetéseket** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Rimaszombat, 1889. február 1.

A nyílt levél, mely e lapoknak 3-ik számában Hanvay Zoltán urhoz intéztetett, Rimaszombat város közönségének helyesléseivel találkozott s nagy érdeklődéssel vártuk a rá következő választ, annyival is inkább, mert a nyílt levél szavai szerint is valahára a legilletékesebb helyről várhattuk azt a nyilatkozatot, mely városunk nagy szülőite, iránt való erkölcsi kötelességünk lerováásának mikéntjéről kellő felvilágosítást adhat.

A lelkes hangon irt választ megkaptuk. A hang és forma, melyben annak írója a szóban levő úgyról nyilatkozik, méltó azon célhoz, melyet meg akarunk testesíteni, — látszik, hogy a tollat oly ember fogta a kezébe, kinek kebelében a nagy költő iránt való lelkesedés lobogó lánggal ég s annak élesztéséhez nem csak a kegyelet és hála, hanem az egykori meleg barátság emléke is hozzájárul; ez érzelmek hatása alatt válaszolt a nyílt fölhívásra, — de a válasz, bár méltó elismeréssel hajlunk meg azon erkölcsi magaslattal, melynek színvonalát utolsó soráig megtartja, várakozásunknak nem felelt meg. Őszintén szólva: hittük, hogy H. Z. ur az ügy élére fog állni.

E hitünk megvalósulását támogatta azon körülmény is, hogy H. Z. ur ez idő szerint nem csak a megholdogult iránt való lelkes rokonszerv következtében — pedig erre nagy súlyt fektettünk, — hanem helyzeténél fogva is legilletékesebb a szoborügy élére állani; azonfelül állásánál, tekintélyénél s összeköttetéseivel fogva is neki könnyű lett volna az eszmének a legszeleesebb körben proselytákat szerezni.

E hitünkkel kifolyólag, nem érintett minket kellemesen H. Z. urnak azon nyilatkozata, melylyel ez ügyben rá várakozó szép szerep betöltését elhárítja. — Érvélese erős, indokai előtt meghajlunk mindaddig, míg a nagy költő iránt való feltétlen tisztelet és ragaszkodás folyományaként, oly emléksobrot kíván létesíteni, melyre nem csak városunk és megyénk, hanem az egész ország büszke lehetne, — azontul azonban midőn

személyét — mindenestre szerénységből — nem tartja alkalmasnak arra, hogy az országos ügy élére álljon, véleményét nem tehetjük magunkévá.

Hogy Tompának méltó emléksobor állítására, erre rengeteg sok pénz kell; egyelőre az összeget hozzávetőleg sem tudnók meghatározni, — ennek dacára szándékunk mellett meg kell maradnunk s elvként már most is kimondhatjuk, hogy mi a lehető legmagasabb összegig akarunk gyűjteni s városunk nagy szülőiteinek oly emléksobrot állítani, melyre melián büszkék lehessünk.

A fölvetett kérdéssel időközben egyik tekintélyes fővárosi lap is foglalkozott s tervünket helyeslé. A provinciális városok, mint kisebb területek gócpontjai, saját rovásukra és a főváros előnyére, nem lehetnek megfosztva azon jogtól, hogy országos hírnévre vergődött szülőiteik emléket megörökíthessék. Székesfehérvár Vorósmartinak, Szeged Dugonicsnak, Debreczen Csokonainak, Maros-Vásárhely a leugyelországi Bemnek, méltó szobrokat állítottak s Arad és Kolozsvár oly szobrokat készülnek felállítani, melyeknek költségeihez az ország összes törvényhatóságai, köz- és magánintézetei adományokkal hozzájárultak. A nélkül, hogy összehasonlításokkal élénk, bátran kimondhatjuk, hogy a hauvai kálvinista pap is használt hazájának annyit, a mennyi méltó az örök emlékezetre s ha emléksoborra ügyeben a magyar nemzet összeségére reflektálunk, semmi szín alatt nem követünk el szerénnyteleniséget.

Tudjuk mi azt, hogy a dolog ma már sok nehézséggel jár; tudjuk, hogy a lelkesült ifjuság — ha lelkesültségét majd az életbe is kiviszi — célját csak beláthatatlan idő múlva éri el s ép ezért helyeslésünkkel találkozott e lapok szerkesztőjének felszólalása, midőn H. Z. ur személyében kikereste azon egyént, ki a nemes ügyet céljához egy hatalmas lépéssel előbbre vihette volna. A válasz azon érve, hogy ma már az egész nemzet figyelmét ez ügyre irányítani lehetetlen: szerintünk egyéni nézet, melynek igazságáról csak kellő próba után győződhetnénk meg. Aztán nem

is arról van szó, hogy a szükséges összeget egyetlen egy szép hangon tartott felhívás útján gyűjtsünk össze. Ezek hosszu sora kellett arra is, hogy a Reményi Ede első hangversenyének tiszta jövedelméből a dunaparti Petőfi-szobor előálljon. Tulajdonképen a szobor eszméjét óhajtanók népszerűsíteni szélesebb körben, megyénk határai tul, föl az ország fővárosáig; áldozatkészségre serkenteni társadalmunk azon tényezőit, melyeknek az anyagi áldozat nem esik nehezére; megnyerni a fővárosi sajtót, mely bizonyára az eszmének leghatalmasabb támogatója volna, továbbá az írói és művészi köröket, a hazai pénzüzeteket stb. stb. mindezek oly faktorok, melyeknek segítségével az emléksobor anyagi oldala biztosítva lehetne. (Mert pl. hazánkban ez idő szerint több mint 5—600 pénzintézet van, melyek közül a legszerényebb eszközökkel rendelkező is az évi mérleg megállapításakor néhány forintot jótékony célokra áldoz.)

A másik érv, hogy Rimaszombatnak egy méltó emléksobor felállításához nincs alkalmas tere. — ha csakugyan nem volna — döntő befolyást gyakorolhatna arra, hogy az eszmétől egészen elálljunk. A főtér, bár szebb fekvésű s szabályosabb tér az országban kevés van, talán nem alkalmas rá, részint a ferde állású s elhanyagolt állapotban lévő kath. templom miatt, részint mert a szimmetriát rontná az a körülmény, hogy egy szabályos négyszögű térnek egyik szögletén monumentum legyen, a másikon pedig egy petroleum lámpás állványa. De az idő ez állapoton is segíthet valami módon, bár ez idő szerint kevés reményt köthetünk hozzá. E térről tehát le kell mondanunk.

Másik nyilvános szép hely a Széchenyi-sétány, Rimaszombat büszkesége, a második Margit-sziget, egy miniatúr-paradicsom. Szép hely volna a melancholiára hajló virágregék költőjének. . . . Ezt már okkupálta a legnagyobb magyar, s így erről is le kell mondanunk, bár később még kombinációba jöhet.

A harmadik térről a válaszban csak annyi

T Á R C Z A.

Hópelyhek.

I.

Halomra, völgyre hólepei borult,
Betakará a tél halottait,
E rombadült világot, egykoron
Hol a tavasz ezer virága nyit.

Egy temető a föld, egy temető,
Bus temetőn, lágy szemfedő alatt
Sirjokba várnak új feltámadást:
Virágszirom, sárgán lehullt haraszt.

Az ág lefosztva, a galy lombtalan,
Hol dal fakadt a fészek is oda. —
Mintha kihálva, többé a liget
Nem lenne dalos, koszorus soha.

Havazz, havazz tél, omló lágy pehely
Borulj, borulj e temetőre le.
Hadd álmodjék szebb álmot a virág,
Szebbet az ág harasztja, levele.

Halott vagy őh természet, hű anyánk.
Hideg, fagyos világ ez idefenn.
Jó vagy te sir, enyészet ágya, jó,
Nem lázik az, a ki kebleden pihen.

II.

Téli este, kandallóm előtt
Ábrándozva elmerengek, el
S míg merengve nézem a tüzet,
Szárnyat ölt az ábránd, szárnyra kel.

Visz magával messze, messze visz,
Mintha kifakadna a virány,
Útamon új képet öltene:
Zordon észak, dél, nyugat, korány,

Erdő, mező kivirítana.
Sirjából az alvó tetszhalott
Fel-kikelne, fényes, ragyogó,
Szebb világot látna lelke ott.

Szebb világot . . . esalta, vak remény! —
Jégvirágos ime ablakom.
Nines sehoh ez új, e szebb világ,
Róla én csak ébren álmodom.

Dallva látom szebbnek a határt,
Fénye, lombja, mind csak képzelet . . .
Hagyjuk a dalt, akkor zengjen az,
Majd az újra ebredt táj felett.

Majd ha kikelet lesz, kikelet.
Földön, égen aranyos tavasz. —
Addig hadd aludjék a halott
Téli felhő csak havazz, havazz.

Borsody Béla.

Az őrnagyú.

— Németből: E. J. —

(Folytatás.)

— No, no, tanár ur elárulta magát! remegő hangja azt sugta nekem, hogy a fiatal hölgy ott a másik szobában igen drága szívének, vagy tán jegyesek? — kérdé a doktor jó indulattal. — Mondhatom, igen jó izlése van, szerénységét kívánok önnek aranyos kis választottjához.

— Csalódik orvos ur! — válaszolt sajnálkozó hangon Rodiez, — én semmi közelebbi viszonyban nem vagyok a hölgygyel, ma láttam őt először életemben. Nem tagadom, hogy rám is, mint önm, kedves benyomást gyakorolt, — de samos hogy csak ennél kell maradnom. Ő már asszony másnak a felesége és gyermekei is vannak. Férje Lipésén lakik, kinek már táviratoztattam míg ön a beteggel foglalkozott. Sniezel őrnagy a legközelebbi vonattal bizonyosan meg is fog érkezni.

— Sniezel, de turesa név, még nem hallottam említeni, — mondá Belden mintegy magának és majd nem boszusan tevő hozzá: Nem hittem volna, hogy ősz fejemmel ily nagyon tévedhessek, meg mertem volna esküdni, hogy a beteg meg nem asszony sőt igen fiatal leány. Hm, hm, öregszik az ember. Ekkor Rodiezhoz fordulva mondá: Mire az őrnagy megjön, én is visszatérek, — most a többi beteghez megyek, addig Isten önnel!

— Doktor ur! csak még egyet, — tartóztatá őt Rodiez. — Ön azt mondja, hogy a beteg alszik, tehát nem zavartam meg nyugalmát, de engedje meg kérem kedves jó doktor ur, hogy csak egy percze, egy rövidke pillanatra láthassam őt, nem is képzeli mennyire szeretném ezután a nehéz óra után viszontlátni, hogy meggyőződjem, hogy igazán él.

— Menjen be, de ne maradjon sokáig, mert feltalál ébredni és az nem lenne jó, — most Isten önnel! Aztán mosolyogva vette kalapját és magára hagyta az aggodalmaival és érzelmeivel tépelődő tanárt, ki egészen megfeléledkezett a tudományos komolyságról, mely máskor modorát jellemezni szokta. Míg Belden beteggeihez ért, jóakaró vidámsággal gondolt vendégeire, de különösen Rodiezra, kit őszintesége miatt igen megszeretett. „Bohó tudós, — mormogta félhalkan, — azt mondja semmi összeköttetésben sincs a szép beteggel. Nagyszerű! Hiszen a gyermek is láthatja, hogy fülig szerelmes bele . . . . Meg valami feltékenységi jelenetnek leszek kitéve, ha az őrnagy megérkezik.

E közben Rodiez felénk vigyázattal lépett be a szobába, hol Ilona a diványon kényelmesen elhelyezve feküdt, halvány arccal és félig felbomlott fürtökkel. Ajkai szorosán össze voltak csukva, de gyöngéd pirosságuk és a lassan emelkedő kebel, rendszeres léleklzése meggyőzték őt, hogy a remegve feltett kedves fiatal élet meg van mentve. Mindegy, gondolá, ha másé is, csak hogy él.

Sokáig állt az ajtóban, nem merte közelebb lépni, de tekintetét, mely áhítatos kegyelettel függött Ilona arcán, nem tudta róla levenni, hiába ismételte, hogy neki nincs joga itt állni, hogy a kedves lény már más férfi birtoka. — és tulajdonképen vétkszik itt létével, — nem tudott a bükkörből kibontakozni. Szíve, ez a most először engedetlenkedő szív, mindég csak azt sugta neki, lásd ezzel boldog lehettél volna . . . Végre hirtelen előre lépett, feltérdre ereszkedett és gyöngéden megcsókolta Ilona egyik lefüggő kezét, aztán minden erejét összeszedve gyorsan távozott a rá nézve oly veszélyes szobából. Az időt a tipesei vonat megérkezétség sétával akarta előlni és a szabadba indult, az üde tavaszi levegőtől remélve némi enyhülést.

Mintegy két óra múlva, Belden doktor épen akkor

van, hogy az a Tompa-szobor részére nem alkalmas.

Miért?

A ki szemtanúja volt Rimaszombat fejlődésének, emlékezhet arra az időre, midőn e téren a félbehagyott laktanya épületen kívül csak néhány földszintes házacska volt. Öt év óta azonban e térnek más képe van, fölépült a hatalmas törvényszéki palota, kiegészített a laktanya, a pompás gyalogjáró, sőt egy diszes külsejű magán-ház is emelkedett; építómesterét várja a „Huszár“ vendéglő, melynek helyén eshetőleg egy nagy középület is építhető — s a szintén diszes tervrajzzal bíró esendőrségi laktanya. A meglevő és tervbe vett építkezésekből előre látható, hogy e tér lesz Rimaszombatnak legnagyobb és legdíszesebb tere, mely szerintünk minden tekintetben alkalmas arra, hogy nagy költségek emlékszóbra az idők végeig rajta diszelegjen.

Hanvay Zoltán ur válaszában tehát nem nyugodhatunk meg teljesen, — nem csak a felhozottak alapján, hanem azért is, mert nemes célunk eléréseért kifejtendő küzdelmeink között az ő személyét nem szeretnők nélkülözni. Él még azonban a remény arra, hogy visszavonulása nem végleges, — hisz válaszából kitünik, hogy az eszmé iránt hártatlan lelkesedéssel viseltetik — mi azon jogos feltevésre indít minket, hogy őt nemsokára a Tompa-szobor ügy élén fogjuk láthatni. Egy érdeklődő.

A piszkos bankó.

Sokát olvastam szétszórtan, itt-ott, ama bizonyára tényeken alapuló észrevételeket, hogy a közös könyvtárak bepíszkolt könyvlapjai különféle nyavalyákat terjesztenek s hurczolnak szét. Hát én megvallom az igazat, hogy ezen észrevételekben csak félig hittem, mert hiszen különösen nagyobb városokban, a hol az olvasási kedv erősebben van kifejlődve mint a vidéken, ezek kezén mennek keresztül a könyvek, és valami baj csak a kétezerediknél jelentkezik. Nem hittem továbbá teljesen a könyvek nyavalyát széthurczoló természetében azért sem, mert én bizonyos műveltséget tételtek fel minden könyvet olvasni szerető egyénnél, már pedig a ki műveltséggel bír, az meglehetősen gondot is fordít magára, vagy is más szóval: tisztán tartja kezét.

Láttam ugyan magam is számos könyvnek piszkos részét, de soha se gondoltam arra, hogy abban a piszkosban milliószámra élnek a mikroszkopikus lények. És hogy abban a lapfeketésben élő parányiságok vannak, fájdalom, most már tapasztalatból tudom, megtanított rá a piszkos bankó.

Életemben nem sok dolgom volt a pénzzel, mert a mint ma megkaptam, holnap már a feleség kiosztotta, — csak annyi maradt mindig, hogy meglegyen a mindennapi kenyérünk. Második hónapja, hogy sok rongyos, piszkos bankó megyen át a kezemen, a mennyiben hivatalomban a kifizetéseket eszközölöm.

Mult január hó közepe táján a jobb kezem nagy és mutató ujjának belső feje lapja majdnem teljesen elvesztette érzékenységét. Fel sem vettem. Néha sajátágom viszkedtség bántotta, megdörzsöltem s azzal dolgoztam tovább. A viszketőség és érzéketlenségnek okát nem kutattam. Valami természetesnek találtam: ha valami baja van, gondolám, a mint keletkezett el is mulik magától. A viszketőség után ugy a nagy, mint a mutató ujjam bőre első hájtásától föl a hegye felé kezdett repedezni, olyan mérvben, melyet soha sem tapasztaltam, közben-közben a bőrrepedésekben csipéseket is éreztem. Figyelnél kezdtem, és azt tapasztaltam, hogy reggel sem

vezetett egy katonatisztet a házba, mikor Rodiez is viszszatért. Mindjárt tudta, hogy ez az őrnagy, kire nem tudott nyugodtan még csak gondolni sem. Most azonban érezte, hogy mindeu erejét össze kell szednie és vigyázni minden szavára.

Néhány percz múlva belépett és hidegen meghajta magát az őrnagy előtt, komoly, kimért hangon kérdezte: — Sniezel őrnagyhoz van szereném?

— Igen! — felelt szárazon az őrnagy, erősen megnevezvén az idegent, ki őt idejönni kényszeríté, de ugy látszott, kölcsönösen kellemetlen hatással voltak egymásra, mert az őrnagy gunyos, majdnem sértő hangon szólta őt meg: — Ő pedig Rodiez tanár nemde, a ki nekem táviratozott?

Rodiez meghajolt és elmondva a történeteket, komoly hangon hozzá tette, hogy a kiállott ijdőség után szükségesnek látta a betegre nézve, ki már hála Istennek veszélyen kívül van, hogy férje maga kísérje haza. Az őrnagy nem felelt, de Beldenhez fordult és hideg felindulás nélküli hangon kérdezte tőle: — Tehát a beteg jobban van, nincs magán kívül, és nem is örült?

— Nem! — felelt kellemetlen meglepetéssel az orvos, kit az őrnagy szivtelen modora igazán sértett, — kedves neje igen megütötte magát, sok vért vesztett, mi nagyon meggyengítette, ennyi az egész; most még az általam beadott altató következtében alszik, de már minden peregben felébredhet és akkor üdvözölheti őt őrnagy ur. Igen kérem, kerüljön ön mindert a mi felizgathatná.

— Mennyire fogja őt felizgatni megjelenésem, — vágott közbe az őrnagy — nem tudom, de hogy én semmi házi kellemetlenségeket nem mondhatok neki, arról jót állok!

— No, no! — válaszolt felizgatva Belden, — ha valakinek gyermekei vannak, ilyesmit alig kerülhet ki, ezt én magamról tudom.

Sniezel őrnagy rá bámult az orvosra, aztán boszusan mormogá: Gyermekei?! No ez mindinkább érdekes kezd lenni... Lehetséges az, hogy az idegen hölgy maga állított volna ilyent? Vagy valami elképzelhetetlen félreértés forog fenn? Sehogy sem tudott eligazodni,

nem viszkedett a két ujjam, sem csipések nem jelentkeztek benne, de napközben az érzések rendszeren visszatértek ugy az egyik mint a másik, meg nem szűnt mindaddig, míg csak kifizetéseket eszközöltem.

Mit is csinálak én ezen két ujjammal legtöbbit? kérdém önmagamtól, semmi különöset, tartom vele a tollat és írok, a tollszár pedig tiszta, még csak tonta foltoeska sincsen rajta ahol megfogom, — és olvasom a sok piszkos — zsiros bankót.

A bankópénz épen ugy mint a váltó pénz sok kézen megy át, itt is, ott is ragad rá valami piszkos, melyből az olvasás mellett vissza marad mindig valami a nagy és mutató ujj hegyén. Ezek a visszamaradt piszkok idezték elő ujjamon a rendelkezésséget. Ma már a javulás bekövetkezett, de nem azért, mintha a kifizetéseket nem eszközölném, eszközölöm még ma is, hanem a javulás azért következett be, mert három ízben bekentem két ujjam érzékenykedő részét rézgáliczoldattal, ugy látszik, hogy az oldat a bőr repedéseiben elősködő mikroszkopikus teremteseket megölte.

Levelezés.

Gömör-Panyit, 1889. február 14.

T. Szerkesztő ur! „Alispáni rendelet a védkötelesek érdekében“ e czímen jelent meg a megyei lapokban a tekintetes Alispáni hivatalnak egy rendelete, mely szerint utasítva lettek az egyes egyházak lelkészei, hogy jövőben a védkötelesek irataihoz szükséges s a családi értesítőre vezetendő lelkészi bizonyítványokat — „miután ily bizonyítványokért semminemű díjazás nem jár“ — díj nélkül tartoznak kiállítani. Minthogy ezen rendelet a nagy közönségben könnyen azon gondolatot támaszthatná, hogy ez ideig a lelkészek, talán illetéktelen díjakat követeltek, legyen szabad saját reputatiónk érdekében nagytiszteletű Terray Gyula gömöri ág hitv. ev. főesperes urnak Sűvetén 1889. január 30 án 205/889. sz. alatt kelt hivatalos körlevelét tisztelettel nyilvánosságra hozni:

„A tekintetes alispáni hivatalnak Rimaszombatban, folyó hó 23-án 954 sz. a kelt átiratára a következőkben van szereném válaszolni: tekintve azon körülményt, hogy a lelkészi járandóságok egyházi törvényeink értelmében tiszai coordinatio utasítása 86 és 92. § a lelkészt-meghívó egyház és a meghívást elfogadó lelkész között, tehát kölcsönösen és szerződészerűleg szabályozzák, tekintve továbbá azon körülményt, hogy nem én vagyok az egyház, törvényesen és szerződésen alapuló javadalmat valakinek sem adni sem attól valakit leltítani jogom nincs, de annak szükségét sem látom mert eddig oly törvényt, mely a különben is oly sok hivatalos ingyen munkával terhelt lelkészi kart, még ezen csekély és egyháztörvényileg biztosított javadalom élvezetétől megfosztotta s ez uton való veszteségeért kárpótolta volna. — nem ismerék a tekintetes alispáni hivatal azon megkeresésének miszerint a hatóságom alatt álló lelkészi karnál, az ujonczozás alkalmával szükségelt családi értesítő díjatlan való kiadását és megerősítését hivatlem el. eleget nem tehetek. A tekintetes alispáni hivatal megkeresését azonban és ezzel szemben követt eljárásomat illetékes elsőfoku hatóságomnak az egyház-megyei közgyűlésnek bejelentendem.“

Törköly János, ev. lelkész.

Hírek és vegyesek.

Gróf Andrássy Manó, vármegyénk rosznyói kerületének képviselője, egy választóihoz intézett levelben kinyilatkoztatta, hogy a véderő törvényjavaslat 14. és 25-ik szakaszai ellen fog szavazni, mi a rosznyói szabad-élvű párt körében nagy meglepetést keltett.

Czékus István tiszai ág. ev. püspök körlevelben hívta föl a hatósága alatt álló egyház községek lelkészeit, hogy ma, febr. 17-én, az egész egyházkerületben Rezső trónörökös emlékére gyász isteni tiszteleteket tartsanak.

Halálozás. A nyustyai evang. egyház közszeretében állt lelkesze: Duda János f. hó 15-én elhunyt. A megboldogult a kishonti ev. esperességet jellegző

végre elhatározta nyugodtan bevárni a történéndőket... és látni kívánta állítólagos feleségét.

— Uram? — kérde a két urat hirtelen az őrnagy. — maga a kérdéses hölgy mondta önöknek, hogy ő az én feleségem, Sniezel őrnagné és ő maga beszelt önöknek gyermekeinkről?

— Természetesen! — mondá boszankodva Rodiez, mélyen sértve az őrnagy hangja és egész modora által.

— Akkor megadom magam, — válaszolt az őrnagy gunyos hangon, — ha ő nagysága mondta hogy az én feleségem, akkor bizonyosan annak is kell lennie! De vezessenek kérem hozzá, szeretném őt mielőbb meglátni.

— Kérem! — szolt feszes udvariassággal az orvos és kinyitotta a mellékszoba ajtaját. Ilona már ébren volt. Belden gyorsan hozzá lépett és részvétellel tudatta vele hogy férje megérkezett, kinek rosszulléte alatt táviratoztak Lipésébe.

Ilona zavartan nézett a doktorra.

— Férjem?! — rebegé ijedten. Mi közben Belden hívólag intett visszafelé az őrnagnak, a ki közelebb jött. Ilona mikor az idegen férfit meglátta fájdalmasan felsikoltott és kezeivel távozást intett az őrnagnak. — El, el! az Isten szent nevére, csak el! — könyörgött kezeit összetéve.

Az őrnagy meglepetve látta a kedves, feliedulástól remegő hölgyet és zavartan vonult vissza, — önkénytelenül arra gondolt, hogy ilyen asszonyka ellen nem lenne kifogása és nemesak részvétet, hanem igazi rokonszenvet kezdett iránta érezni. De nem fűzhetette tovább gondolatait, mert Rodiez megragadta karját, visszarántotta és becsukta az ajtót, mi közben szemei a visszafajtot haragtól lángoltak.

Belden mindent elkövetett, hogy Ionát megnyugtassa, de ez a hányzor csak férjét vagy gyermekeit említé, újból zokogásban tört ki, s végre olyan izgatott lett, hogy Belden határozatlanul állott mellette, pokolba kívánva az őrnagyot, elfeledve, hogy Rodiez az ő tudtával táviratozott neki.

Mig Belden Ilona megnyugtatóásával vesződött, megnyit az ajtó és Emmi sugár alakja jelent meg a szobában. (Folyt. követc.)

nemzetiségi küzdelmek alatt mindig a hazafias párt törekvéseit támogatta. Legyen áldott emléke!

Hazafias főgymnasium. A rosznyói római kath. főgymnasium tanári kara vezetése alatt álló tanuló ifjuság körében gyűjést egészségügyi viszonyainak javítása érdekében; a 100 franknyi díjat, maga az iparoktatási felügyelő ajánlotta föl, mit az iparegyesület igazgatósága elismeréssel fogadott s a pályázat ügyének elintézését a gyáripár szakosztályra bízta.

Dr. Bernáth István orsz. iparoktatási felügyelő indítványára az orsz. iparegyesület pályázatot fog hirdetni az iparos ifjuság egészségügyi viszonyainak javítása érdekében; a 100 franknyi díjat, maga az iparoktatási felügyelő ajánlotta föl, mit az iparegyesület igazgatósága elismeréssel fogadott s a pályázat ügyének elintézését a gyáripár szakosztályra bízta.

Országos gyász. A Rezső trónörökös halála alkalmából megyénkben tartott gyász isteni tiszteletek kiegészítéseképen megemlíthetjük, hogy a lapunk mult számban felsorolt helyeken kívül még Dobsinán és Nagy-Rőzén is tartottak isteni tiszteleteket. — Schopper György rosznyói megyés püspök pedig a mult hétfőre rendelte el a gyász misék tartását.

Fegyelmi vizsgálat Klenócson. A pánszláv kalendáriomus Salvát elmozdító harmadfoku itélet kihirdetése alkalmával Klenócson támadt zendülés vádolt intézői: Daxner István felügyelő és Kubányi Rudolf tanító ellen, a tiszai evang. egyházkerület által elrendelt fegyelmi vizsgálat, az e végből delegált gömöri ev. esperesség törvényszéke által folyó hó 12-én tartatott meg. A vizsgáló bizottság Szentiványi Árpád esp. felügyelő és Terray Gyula főesperes elnökölte mellett Hevessy Bertalan, Kubinyi Géza tagok — és Törköly János, Madarász Samu jegyzőkből állott. Meghívás folytán jelen volt Ruthényi Béla kishonti esp. felügyelő is, Czéner Pál főesperes ellenben azzal mentette ki magát, hogy ő a dologban különben sem tud semmit. A vizsgálat eredményéről nyert értesülésünk szerint, a kihallgatott tanuk vallomásai Daxner Istvánra nézve többé-kevésbé terhelők ugyan, de Kubányi Rudolf ellen alig bizonyítanak valamit. Mint érdekes epizódot feljegyezzük, hogy D. I. a hozzá előzetesen intézett általános kérdések közül arra: büntetlen előéletű-e? — igennel felelvén, M. jegyző erre közbeszólt: „Nem igaz, mert 1848-ban akasztófára volt itélve!“ — „Igen, nygmond D. I. — a trón iránti hűségemért.“

Elmaradt bál. A m. kir. 16-ik honvédség gyal. feldandár harmadik zászlóaljának altisztikára által, Jolsván rendezni szándékolt zártkörű táncmulatsága a közbejött országos gyász folytán nem fog megtartatni. Ellenben a a jolsvai fiataliságnak szintén említett okból elhalasztott bálja márczius 5-én lesz, melyre már a kibocsátott meghívók érvényben maradnak.

A helybeli nőegyesület választmánya mult vasárnap ülést tartván, a folyó ügyek elintézése után, elhatározta, hogy a mult hó 20-án tartott előadás részeseinek a nőegyesület elismerését jegyzőkönyvébe igitatja s azon tagoknak, kik távoli vidékről az ügy érdekében jöttek városunkba — Doboziné-Radvány Alizé, öngyáságának, Mihálik Dezső Heinz Frigyes urnak — a jegyzőkönyvi kivonatokat megküldi.

A gömörmezei agarászbál melyet február 12-én tartottak meg Tornallyan, értesülésünk szerint minden tekintetben fényesen sikerült. A megye előkelő családjaiból alakult társaság reggelig maradt együtt, mi főleg a hölgyközönség részéről volt sikeres, amennyiben épen két annyi táncos fiatal ur volt, mint táncosnő s így természetesen Terpsichore kellemes időtöltéséből mindenikre bő rész jutott. A diszes vendégkoszorúnak egy része reggel a bál szeretetre méltó lady patronessének lakására Bejébe vonult, ott tartván meg a bál másnapi folytatását.

A megyei közigazgatási bizottság február 11-én ülést tartott, melyen Gróf Vilmos kir. tanfelügyelő Gömörmezei tanügyi viszonyairól referált. Jelentésének érdekesebb adatai a következők voltak: tanköteles tanuló van a megye területén 28902, kik 15 iskolai takarékpénztárban 588 frtot takarítottak meg. A tanítók átlag más megyékhez viszonyítva jobban vannak díjazva, a mennyiben egyre 400 frton felüli összeg esik, — a segéd tanítóké is meghaladja a 200 frtot. Ez összeg azonban még mindig kevés arra, hogy az állam e legfontosabb hivatalnokai anyagi gondok nélkül élhessenek hivatásuknak. A községeknek és felekezeteknek jövőre is egyik legfőbb feladatuk lesz iskoláik tanítóinak fizetését erejükhöz mérten fokozni. Németország e czímen évenként 200 millió márkát ad ki — tehát többet fordít a népnevelésre, mint monarchiánk az egész honvédelemre, mindazonáltal a legutóbbi porosz trónbeszédben Vilmos császár a tanítók fizetésének felemelését a parlament figyelmébe ajánlotta.

Értesítés. A nagyméltóságú m. kir. kereskedelmi miniszterium 4280. IX. 6. szám alatt értesíti alólírott kamarát, miszerint megengedte, hogy a Gömör Kishont vármegye területéhez tartozó Sajó Gömör községben a folyó évi február 16-ára eső országos vásár ez évben kivételesen ugyanazon hó 18-án tartassék meg. — miről az érdekelteket értesítjük. — Miskolczon, 1889. febr. 5. A kamara elnöksége. Radvány István, elnök. Dr. Kovács Gyula titkár.

Figyelmeztetés.

Az 1888. évi XXXI. t. cz. 13. §-ra való hivatkozás mellett figyelmeztetnek a magyar korona területén netán már fennálló engedélyezés alá eső és nem az idézett törvényezikk életbelépéseig, vagyis 1888-ik évi aug. hó 14-ig érvényben volt szabályrendeletek alapján leteleített távirada, távbeszélő vagy villamos jelző berendezések birtokosai, hogy minél előbb, legkésőbb azonban folyó év márczius hó 15-ig az illetékes magyar királyi posta- és táviradaigazgatóság útján a nagymélt. közm. és közl. m. kir. miniszteriumhoz engedélyért folyamodjanak, mert ha ezen határidőt elmulasztanak, vagy ha az engedély megtagadottnak, kötelesek lesznek a fenti határidő lejártával, illetve az elutasító miniszteri rendelet vételétől számított 8 nap alatt az egész berendezést saját költségkőn eltávolítani, ellenkező esetben ellenök az 1888. XXXI. t. cz. 11. §-ban foglalt büntető határozatok teljes szigorral fognak alkalmaztatni.

Kassán, 1889. február hó 9-én.

Stankovits,
m. kir. posta- és táviradaigazgató.

Adományok a Tompa-szoborra.

1. A rozsnói római kath főgymnasium részéről 26 frt 67 kr., melyhez hozzájárultak:

Dr. Tóth Lőrincz 1 frt, Podrazky István 2 frt, Láng Antal 1 frt, Gödér István 1 frt, Veizer Pál 1 frt, Szeman Endre 1 frt, N. N. 50 kr. Gleidura Géza 1 frt, összesen 8 frt 50 kr.

VIII. osztály. Ruzsitska István 20 kr. Kristofesák Ferencz 20 kr. Mlmarovics János 20 kr. Demeter István 20 kr. Machay Alajos 20 kr. Fábán Aladár 50 kr. Guha Győző 50 kr. Langhammer Dezső 50 kr. Harajovits Béla 50 kr. Schneider Jenő 20 kr. Hauch Adolf 20 kr. Schwarz Nándor 50 kr. Hegedüs János 50 kr. Szobitsk Rezső 50 kr. összesen 5 frt.

VII. osztály. Szirányi Béla 40, Herman Ernő 40, Mester Károly 30. Borovieczny Nándor 30. Dörfel Elek 30, Kubik József 40, Garazsi Sámuel 30, Ludvig György 30, Bodeulöz Viktor 30, Simon András 30, Engelman Gyula 30 kr. összesen 3 frt 60 kr.

VI. osztály. Gaál Emil 50 kr. Grauzs János 20, Fekete Ferencz 30, Dittel István 50, Szkolnik Vilmos 20, Hajaba Árpád 50, Pethe György 50, Vozdos G. 20, Finger Alfréd 20, Fodor István 10 kr. összesen 3 frt 20 kr.

V. osztály. Blichl Gyula 20, Wick Gyula 25, Greger Miklós 20, Boronkay Ferencz 20, Szelezky István 20, Illés István 20, Farkas Kálmán 20, Csonka Alajos Agócs László, Timkó László, Dorazil Emil 10—10, Szecskay Dezső 30, Stepyiczky Ferencz 10, Czillinger Kálmán 30, Kiszely Aladár 20, Lukovics Dezső 10, Zeman Jenő 10, Göts András 10, Finger Oszkár 20, Konkoly Lajos 10, Pasterner Dezső 20, Szkaliczky Dezső 20, Gedeon Béla 40, Jazdor Géza 30, Szkala Béla 10 kr. összesen 4 frt 55 kr.

IV. osztály. Omáisz János, Holló Aladár, Kisgergely László, Kabina Sándor 10—10, Szarvas Béla 20, Gulyás István 30, Czillinger Loránd 30, Horváth Zsigmond 10, Szand János 10, Pachel Jenő 30, Benes Gyula 20, Bottlik Andor 10, Karpinszky Gyula 10, Absolon 10 kr. összesen 2 frt 20 kr.

III. osztály. Mihályi László 10, Csernay Ödön 20, Simon Ferencz 20, Kovács Gyula 15, Kovács Emil 20, Bednártik József 10, Fábán Béla 20, Vattay Nándor 10, Lokcsánzky 20, Bölezhazy Béla 20, Holló Arzén 20, Pfoz Gusztó 50, Szobitsk Miksa 15, Bonis Béla 15, Ludvig Győző 10, Bröstel Gyula 50, Osztrószky Kázmér 10, Meissl Károly 10 kr. összesen 3 frt 15 kr.

II. osztály. Hauesz Tivadár 20, Mocsár Andor 10, Tóth Béla 10, Thomas Ernő 10, Speziár Dezső 15, Ocsenás János 10, Csattó Gyula 15, Ocsvár Rezső 25, Somogyi Barna 20, Kakuk István 20, Gaulinszky Andor 10, Kupcsak Pál 15, Gulyás János 20, Kerchnyák János, Gedeon László, Glósz Gyula, Glósz Lajos 10—10 kr. Trunkó Aladár 1 frt, Hornyak Aladár, Cservenka István, Lunacsék Ferencz, Pajer János, Payer Jenő, Dubravszky Emil, Tóth Domonkos, Benesik Sámuel 10—10 kr. összesen 4 frt 20 kr.

I. osztály. Hausz Ferencz 20, Vattay József 20, Szlodik Jenő 10, Mihalovics Gyula 20, Grentzer Adolf 10, Rubint Gyula 20, Csernák István 10, Répászky István 20, Fail Jagelló 20, Heizer Ferencz 10, Misólszky Gyula 10, Magyar József 20, Bachnyák Károly 10, Szentmihály S. 10, Csák Miklós 6, Kollaresik Jakab 6, Kösch János 10, Valkovics Viktor 10, Kiszely Rezső 10, Gaál Imre 5 kr. összesen 2 frt 27 kr.

2. A dobsinai kaszinó . . . . . 5 frt — kr.
3. Szlárosi Gusztávtól Horkáról . . . . . 1 frt — kr.
Összesen . . . . . 42 frt 67 kr.

A nagyrőcei műkedvelők állandó színháza.

Jóteknonyezelu tizenegyedik előadás.

Nagyrőcén, 1889. márczius hó 3-án adatik: a polgári iskola javára:

A VÁLÁS UTÁN.

Vigj 3 felv. Irták: Bisson és Mars. Ford.: Paulay E. Személyek:

Duval Henri	— — — —	Nagy Laj s
Bourganeuf	— — — —	Dedinszky Gyula
Champeaux	— — — —	Kostenszky Pál
Corbulon	— — — —	Lahner György
Egy földműves	— — — —	Antalik János
Egy hordár	— — — —	Plenczner Andor
Bonivardné	— — — —	Nagy Lajosné
Diane, leánya, Henri neje	— — — —	Halasi Irén
Gabrielle, Bourganeuf leánya	— — — —	Papszász Mariska
Viktorie, szobaleány	— — — —	Tóth Irén

Idő jelenkor. Történik az 1-ső felv. Vesinetben, a 2. és 3-ik Villeneuve St. Georgesben.

Kezdeté 7 órakor. — Előadás után tánczestély.

Helyárak:

Körszék 1 frt 50 kr. — Zártszék 1 frt. — Földszinti ülőhely 60 kr. — Allóhely 50 kr. — Karzati zártszék 1 frt. — Karzati ülőhely 60 kr. — Karzati állóhely 20 kr. — Estélyre bementi jegy 50 kr.

Felülfizetések elfogadhatnak és hírlapilag nyugtáztatnak. Jegyek előre válthatók Dedinszky Gyula ur gyógy-szertárában. — Este a színi pártánál.

Szállás, előfogatok s jegyek biztosításáról az elnökség készséggel gondoskodik.

CSARNOK.

Teréz.

— Elbeszélés. — Irtá: Serédi Jenő. (Folytatás.)

II.

Tátay Elek megesküdött, hogy Terézt feleségül veszi. Nem a mai világba való ideális gondolkodásu ember volt. Tudta, hogy kortársai követ dobnak rá tetteért, de ő nem törődött ezzel. Szerette a leányt s biztatásáért kész volt mindenre. Hiszen ővé volt — mondhatná akárki — igen, de Elek tulságos ideálmusma folytán nem elégedett meg ezzel. Önmagához akarta hasonlónvá tenni imádotját s a mai „tisztességes társadalom“-mal ellentétben nem tudta belátni azt, hogy egy bukkott leány nem léphet vissza azon körbe, a honnan tette származott.

— Vétkezett, mert szeretett, de hát ez elég ok

arra, hogy az „erköcsi halott“ bélyegét sütték homlokára?! — szólt kesereden. — Nem inkább megérdemli-e a korbácsot az a hitvány ember, aki visszafelé egy ártatlan leány szerelmével a bűn posványába taszította?

Elek rajongott Terézért. De most, mikor szemébe mondta, hogy nem szereti; kétségbeesve távozott. Tehát igaz volna, hogy ő is csak olyan, mint hasonló társai, kiket nem a sors, hanem a bűnös könnyelműség terített le a becsület utjáról. Hazug a mosoly, a mellyel fogadja, vásári a esók, a mellyel beldögítja? . . . Edelek, tettetés, minden szava tette? . . . Nem, nem, ez nem lehet. Ismeri ő Terézt, multját, történetét, lehetetlen, hogy csalódott volna.

Másnap midőn, a szokott időben megjelent nála, a szobaleány azzal fogadta, hogy a „kisasszony elutazott.“ — Hová? — kérde Elek.

— Nem szolgálhatok a tudósítással. Nekem is csak azt mondta, hogy elmegy s 3—4 nap mulva tér vissza.

Elek roskedvűen távozott. Először történt, hogy Teréz így bánt vele. Aztán hová utazhatott? Midőn négy nap mulva ismét ellátogatott hozzá, megkapta rá a feleletet. A szobaleány egy levelet adott át neki, melyben a következőket olvasta:

„Kedves pintyökém!“

Tóni báró — tudod, az a kedves haszontalan ember — meghívott egy kis „Landsparthie“-ra. Ismered hírből pompás kastélyát vadregényes erdőjét, lombos fáival, esiesergő madaraival s ism-ered az én boldond természetemet is, mely él, hal a regényességért. Én tehát nem tudtam a meghívásnak ellenállni. Itt vagyok már négy napja s itt is maradok, a mig meg nem ugom magamat. Különbem e miatt nem aggodom, mert Tóni báró, a milyen nagy kopé, épp olyan pompás mulattató. Megírom ezt neked, mert ismerem a bogaraidat, tudom, hogy neheztelsz szönelküli távozásomért. De biz lsten elfeledtem bucsut venni aztán meg jobb is így. Unom az egyhangusagot. Majd ha itt is megunom magam, ismét a tied leszek Addig is pá! Teréz.

U. i. Kepezd, Tóni báró személyesen kegyeskedett e levelet magával vinni Pestre. Egy órára rándult be. Hja, ő aranyos ember, nem olyan O-helló, mint te vagy. Lángos boruló arccal olvasta Elek e sorokat. Tehát mégis igaz? Ő is olyan, mint a többi? Milyen ciukus lével.

Dirib-darabra tépte.

A szobaleány látta Elek arczán a felindulás jeleit és sietett erről hírt adni uróijének, ki belső szobájába zarkózza várta az eredményt.

Teréz vétkezett, bűnös leány volt, de szívéből nem halt ki egészen a jó, nemes érzés. Egy kis vidéki városban élt szüleivel, kik közszeletnek örvendtek. A család egyik barátja vezette be hozzájuk Pörgey Károlyt, egy leha világfi, ki rendelkezett mindazon tulajdonokkal, mellyekkel czélját elérhet e. Teréz szép volt s szíve szabad. Az élvosvár világfiak játszva sikerült elbódítani a fiatal leány szívét s a szülők egy napon arra ébredtek, hogy leányuk elűnt. Hátrahagyott levelében megírta, hogy ne keressék; követ e Károlyt, a kit szeretett, de a ki nem kérhette meg kezét, mert elebb Olaszországban, családi ügyeit kell rendezni. Vele ment, mert nem elhet nélküle egy óráig sem.

E közönséges, mindennapi történet, közönséges véget is ért. Pörgey Károly kis idő mulva megunta az idylli életet, s egy napon a szép leányt a faképnél hagyta. Teréz eleinte persze öngyilkos akart lenni, de miután épp alkalmas időben új imádó jelentkezett, győzött az élettágy s Terézt könnyelmű természeté belesodorta abba az örvénybe, melyből nincs menekülés. Bentazta Olaszországot, azután Pestre jött s itt ismerkedett meg Tátay Elekkel. Ez idő alatt vette híret szülei halálának, a mely körülmény még inkább elzarta előle a javulás útját. Mulattott, vigan élte napjait. Tátay Elekkel való megismerkedése után azonban hirtelen megváltozott. Az önzetlen, igaz szerelem, mely Eleket jellemző, megdöbentően hatott rá. Most kezdte belátni rut bűnét, s undorral fordult el önmagától.

Elek szerelme viszhagra talált szívében, de minél inkább nőtt vonzalma, annál inkább belátta, hogy ha elfogadja a feléje nyújtott kezét, Eleket erköcsileg megöli.

S erre borzadva gondolt. Nem, e nemes lelket, eme szép jövő előtt álló életet nem teszi tönkre. Ellenkezőleg, meg kell mentenie a veszélytől, a mely végromlással fenyegeti.

Szerette Eleket, a másodvirágzás tavasza élt szívében, de elhatározta, hogy papancsolni fog szívének s Eleket visszaadja a társadalomnak.

Midőn belátta, hogy a fiatal ember nem tágit, hozzákezdett terve kiviteléhez. Tudta, hogy semmi sem bántja Eleket jobban, mint az, ha val szemben a hozzá hasonló leányok szerint viseli magát. Legyőzte szerelmét s megkezdte azt a átkot, mely véresre sebezte ugyan szívét, de visszaadta az önmaga iránti becsületét.

Hideg, szivtelen, kezeér szerepet játszott Elek előtt. Ha ő szerelmeiről beszélt neki, gúnyos mosolylyal, majd unatkozva hallgatta, a beszédet folytonosan Tóni báróra meg a többi imádóira terelte. Dicsőítette a tánczot, pezsgőt, szót: l mindinkább bebizonyítani igyekezett azt, hogy ő csak abba a körbe való, a hol jelenleg él.

(Folyt. köv.)

Hivatalos közlemények.

Gömör-Kishont t. e. vármegye alispáni hivatalától

Hirdetmény.

1680. sz. Ő esászári és apostoli királyi Felségét, valamint hazánkat váratlanul sújtott, mélyen megrendítő gyászos eset alkalmából, hogy vármegyénk közönsége mély bánatának és őszinte igaz részvételnek, az általános közhangulat önzetlen nyilvánulásával felirattilag kifejezést adhasson — lőispán ur ő méltóságával egyetértőleg rendkívüli megyei bizottsági közgyűlés megtartása és ennek határidejéül **folyó február hó 18-ik napjának d. e. 10 órája** Rimaszombat városába a megyehazához tüzetett ki. Midőn erről vármegyénk közönsége ezennel értesítettik, egyidejűleg a megyei bizottság t. tagjai a megjelenésre hivatalból tisztelettel meghívattak.

Rimaszombatban, 1889. február hó 8-án.

Bornemiszsa László, alispán.

Felolós szerkesztő: Dr. VERES SAMU.

Magán-hirdetések.

Brindza- és Ostcepkasajtost

fogad fel az 1889-ki nyári idényre a lentjuzzett uradalmi igazgatóság. — Ugyanehhez küldendők be — a fizetési igények felemlítésével — a bizonyítványokkal kellően felszerelt folyamodványok is. — A fejbírkaállomány 2700 db.

Schönborn-Buchheim gróf urad. igazgatósága Munkácsen.

Értesítés.

Van szerencsém köztudomásra hozni, hogy fűrészelt faanyagaim Rimaszombatban egyedül csak **ECKSTEIN FIESKO** ur fakeskedeseben kaphatók.

KUHINKA GYULA,

gőzfűrészmű Szihlán.

Ezen hirdetés kapcsán bátorodom a n.-é. közönség es a t. birtokos osztály szives tudomására hozni miszerint a szihlai gőzfűrés gyártmányain kívül a Coburg hercegi uradalom fagyártmányait, kiválóan pedig tisztán bárdolt épületfát — gerenda és szarufa, — zindelyt, valamint a gazdaszat terén szükségelt mindennemű szerszámfát is tartok állandóan raktáromon.

Mint hogy ezáltal azon kedvező helyzetben vagyok, hogy a t. építetők közönség legnagyobb igényemnek is megfelelhetek, utalva a vevők által mindenkor tapasztalt szolid és pontos kiszolgálatra és jutányos árakra, bátor vagyok jól felszerelt raktáramat a n.-é. közönség szives pártfogásába ajánlani.

ECKSTEIN FIESKO,
fakeskedő.

Rimaszombat, a vasuti állomás közelében.

Hirdetmény.

7915 sz. — A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré, teszi, hogy a **m. kir. kincstár** végrehajthatónak **Dombi Erzsébet** végrehajthatást szenvedő elleni 30 frt 24 kr. adókövetelés és járuléka iránti végrehajthatási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék területén levő A.-Szuhá községben fekvő az alsó szuhai 114. sztkönyvben foglalt ingatlanokból, Dombi Erzsébetet illető egy hatod részére az árverést 407 fitban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi márczius hó 18-ik napján delelőtt 10 órakor A.-Szuhá községben a községi bíró házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10% át vagyis 40 frt 70 krt készpénzben vagy az 1881. évi LX. t.-cz. 42-ik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt övadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombat, 1888. évi nov. hó 24. napján. A rimaszombati kir. trvszék mint telekkönyvi hatóság.
Hánrich, kir. tszéki bíró.

1-3

Kiadó lakás.

Rimaszombatban egy nyolcz szoba, két konyha, kamra és pinczéből álló emeleti lakás — mely esetleg két lakásra is felosztható — folyó 1889. év május hó 1-étől bérbbe vehető. — Értekezhetni **Samarjay János** tulajdonossal.

Hirdetmény.

8038. sz. — A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a **m. kir. kincstár** végrehajthatónak **Maczko Jesztel Andrásné, Kaszper Zsuzsanna** végrehajthatást szenvedő elleni 32 frt 65 kr. és 550 frt. adókövetelés és jár. iránti végrehajthatási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék területén levő Mikolesány község határában fekvő a mikolesányi 19. sz. tjkvben foglalt Maczko Jesztel Andrásné, szül. Kaszper Zsuzsannát illető felerészére az árverést 1499 fitban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi Márczius hó 19-ik napján d. e. 10 órakor Mikolesány községben a községi bíró házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% át vagyis 149 frt 90 krt. készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában, kijelölt övadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombat, 1888. évi nov. hó 29. napján. A rimaszombati kir. tszék mint telekkönyvi hatóság.

Hánrich, kir. tszéki bíró.

Meghívás.

A Gömörmezei Nép- és Iparbank részvényesei 1889. február hó 27-en d. e. 9 órakor a Három Rózsa vendéglő nagy termében tartandó

évi rendes közgyűlésre

ezzel meghívotnak.

T Á R G Y A K:

1. Igazgató- és felügyelő-bizottság évi jelentése.
2. Mérleg jóváhagyása s ennek folytán az igazgatóság és felügyelő-bizottság felmentése.
3. Az osztalék megállapítása.
4. A felügyelő-bizottság és napbiztosok választása.
5. Alapszabályok módosítása.
6. Indítványok.

Rimaszombat, 1889. február 8.

2-3 **Az igazgatóság.**

Meghívás

a Rimaszombati Takarékpénztár 1889. évi február hó 28-án délelőtt 9 órakor saját helyiségében megtartandó

rendes évi közgyűlésére.

T á r g y a k:

1. Igazgatósági jelentés az 1888. év üzletéről.
2. A felügyelő bizottság jelentése a számadások és a mérleg megvizsgálása felől.
3. Az osztalék meghatározása.
4. Az igazgatóságból kilépő tagok helyeinek betöltése.
5. A felügyelő-bizottság megválasztása.

Az igazgatóság.

Fióközletnyitás.

Alulírott tisztelettel hozza a n.-é. közönség tudomására, miszerint Rimaszombatban, — addig, míg más alkalmas helyiséget kaphat — a Jánosi- és Tompa-utczák sarkán, (özv. Zehery Gáborné urnő házában) egy gazdagon berendezett

órák és ékszerárgyakból

álló fióközletet nyitott **WEISZ SAMU** volt utazója vezetése alatt, — hol a legnagyobb választékban mindenféle zseb- és fali-órák, nemkülönbön ékszerek a legmérsékeltbb áron szerezhetők meg.

Megrendelések és bármifele javítások szintén elfogadtatnak és gyorsan eszközölkötenek.

Törött arany és ezüst becsereztetik vagy a napi árfolyam szerint beváltatik.

Rimaszombat, 1889 február 1.

Tisztelettel

HERTSKO BERTALAN,

2-2

órák és ékszerész Losonezról.

Hirdetmény.

7857. szám. — A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a **kir. kincstár** végrehajtónak **Bartók Menyhért** végrehajtást szenvedő elleni 30 frt 58 kr adókövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a rimaszombati kir. tszék területén lévő A. Hangony község határában fekvő az alsó-hangonyi 42. sz. tjkvben foglalt A. I. alatti 1/4 urb. telekből Bartók Menyhértet illető részére 280 frt, és az A. II. alatti urb. birtokból Bartók Menyhértet illetőségére az árverést 192 frtban ezzel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi márczius hó 27-ik napján d. e. 10 órakor Alsó-Hangony községben a községi bíró házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis az A. I. alatti birtokra 28 frt és az A. II. alatti birtokra 19 frt 20 kr készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombat, 1888. évi nov. hó 30. napján. A rimaszombati kir. tszék mint telekkönyvi hatóság. **Hánrich,** kir. tszéki bíró.

Hirdetmény.

A Tornallya város határában fekvő, mintegy 110 katastrális hold területű, ugynevezett „Baglyos“ erdőnek fái kieserezés ezeljából nyilvános árverésen el fognak adatni. — Árverési határidőül folyó évi február hó 27-ik napjának d. u. 3 órája Tornallyán a város házához tüzetik ki, hová venni szándékozik 1000 frt bánatbérrel ellátva meghívotnak.

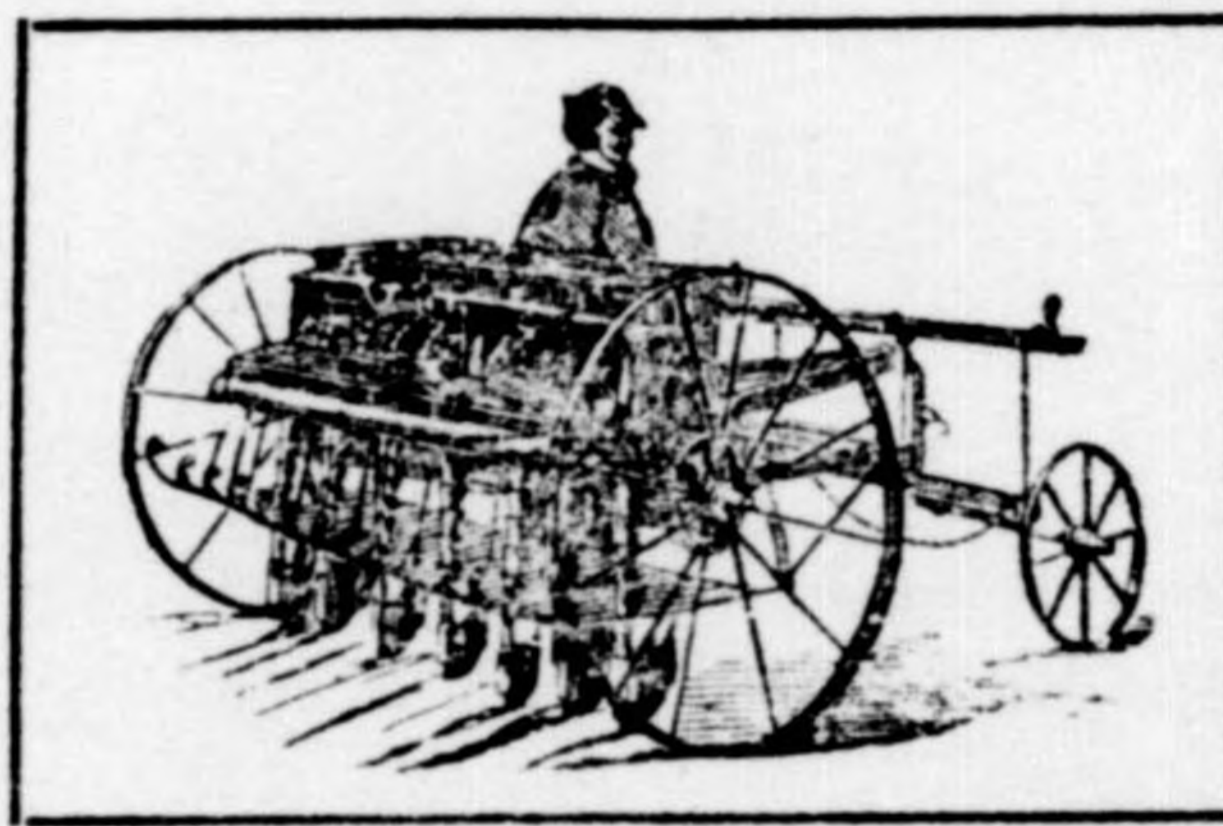
A feltételek **Kovács Miklós** tornallyai lakos ügyvédnél tekinthetők meg.

Kiadó lakás.

Rimaszombatban a Rózsa-utczai 7-ik számú emeletes ház folyó 1889. évi május hó 1-től bérbe vehető — esetleg örök áron is eladó. A lakás tiz szoba és tiz más mellékhelyiségből (konyha, eselédaszobák, kamarák, istállók stb.) és négy pinczéből áll. — Értekezhetni ugyanott a tulajdonossal.

FLEISCHER és TÁRSA

gépgyára és vasöntője KASSÁN, Eperjesi-ut 6. sz.

Szállitunk továbbá saját gyártmányu s legjobb szerkezetű szeszgyár- és malomberendezéseket, gőzgepeket és gőzkazánokat, házi- és egyéb szivattyukat stb. — Elhasznált gépek, különösen

gőzmozdony és gőzcséplők

1-6 pontos átigazítását és javítását a legutányosabban eszközöljük.

Gyártmányaink képes jegyzékét kívánatra ingyen és bérmentve küldjük.

Hirdetmény.

2483. szám. — A nagyrőcei kir. járásbíróóság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a **m. kir. kincstár** végrehajtónak **Laurencz Péter Heléna és Borbála** végrehajtást szenvedő elleni 37 frt 25 kr. tokekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék (a nagyrőcei kir. járásbíróóság) területén lévő Sumpjecz község határában fekvő a Laurencz Péter, Heléna és Borbála tulajdonát képező sumjézi 272 sz. tjkvben foglalt ingatlanok 3/4 részére az árverést 410 frtban ezzel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi április hó 11-ik napján d. e. 10 órakor Sumpjeczon a község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában, kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Nagy-Rőcén, 1888. évi decz. hó 20. napján. A nagyrőcei kir. járásbíróóság mint telekkönyvi hatóság. **Molitorisz,** kir. jbiró.

Hirdetmény.

8040. sz. — A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a **m. kir. kincstár** végrehajtónak **Mageza Andrásné, Palyove Judit** végrehajtást szenvedő elleni 15 frt 94 kr. illetékkövetelés és járuléki iránti végrehajtási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék területén lévő Klenőcz község határában fekvő a klenőczy 574. sz. tjkvnyben foglalt Mageza Andrásné, Palyove Judit urb. birtokára az árverést 337 frtban ezzel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi márczius hó 18-ik napján d. e. 10 órakor Klenőcz községben a községi bíró házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 33 frt 70 kr készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombat, 1888. évi nov. 28. napján. A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság. **Hánrich,** kir. tszéki bíró.

Hirdetmény.

8709. sz. — A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Együd Mária** végrehajtónak **Együd Pál** végrehajtást szenvedő elleni 40 frt 31 frt tokekövetelés és járuléki iránti végrehajtási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék területén levő Feled község határában fekvő a feledi 17. sztkvben foglalt 24 hrsz. beltelekből és 13. számú házból előbb Együd Pál, jelenleg Együd Miklós, János és Pál nevére álló 1/4 rész jutalékára 166 frt, és a feledi 79 sztkvben A. I. 1-18. sorsz. alatt foglalt egy egész urbéri telekből előbb Együd Pál, jelenleg örökössei Együd Miklós, János és Pál nevére álló 1/8 rész jutalékára az árverést 548 frtban ezzel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi ápril hó 16-ik napján délelőtti 10 órakor Feled községben a községi bíró házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis a feledi 17. sztkvi birtokra 16 frt és a feledi 79. sztkvi birtokra 54 frt 80 kr készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombat, 1889. január hó 4. napján. A rimaszombati kir. tszék mint telekkönyvi hatóság.

Hánrich, kir. tszéki bíró.

Hirdetmény.

7881. sz. — A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a **m. kir. kincstár** végrehajtónak **Farkas István és János** végrehajtást szenvedő elleni 21 frt 4 kr. illetékkövetelés és járuléki iránti végrehajtási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék területén levő G.-Panyit község határában fekvő a g.-panyiti 4. sztkvnyben Farkas István jogán Zolier Samuel, továbbá Farkas János, és ennek jogán Janosdeak Julianna nevére álló ingatlanokra az árverést 515 frtban ezzel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi márczius hó 13-ik napján d. e. 10 órakor G.-Panyit községben a községi bíró házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 51 frt 50 kr készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombatban, 1888. évi nov. hó 24. napján. A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság. **Hánrich,** kir. tszéki bíró.

Hirdetmény.

7907. sz. — A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a **m. kir. kincstár** végrehajtónak **Bálint János Bögös** végrehajtást szenvedő elleni 29 frt 32 kr. adókövetelés és járuléki iránti végrehajtási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék területén lévő Perjese község határában fekvő a perjesei 74. sztkvnyben foglalt Bálint János Bögös 1/4 urb. telek külsőségére az árverést 752 frtban ezzel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi márczius hó 15-ik napján d. e. 10 órakor Perjese községben a községi bíró házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 75 frt 20 kr készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombat, 1888. évi nov. hó 25. napján. A rimaszombati kir. tszék mint telekkönyvi hatóság. **Hánrich,** kir. tszéki bíró.